Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

https://tamilmanam.in/

Article Type: Research Article

External Traditions and Philosophical Elements in the Devaram Hymns

Dr. A. Atheeswari[1*], R. Ramasamy[2],

[1]Associate Professor, Department of Tamil, The Madura College (Autonomous), Madurai -11, Tamilnadu, India. ORCiD: https://orcid.org/0009-0007-6523

[*]Correspondence:Email: sumasumathi930@gmail.com.

Received: 28-01-2026; **Revised**: 30-01-2026; **Accepted**: 05-02-2026; **Published**: 10-02-2026

Abstract: The Bhakti movement in Tamil literary history is considered a monumental social and cultural revolution. Specifically, the Thevaram hymns, composed between the 7th and 9th centuries CE, absorbed the Purapporul (objective/heroic) traditions of Sangam literature and restructured them into a God-centered philosophical framework. In Sangam life, "fame" (Pugazh) served as a core philosophy, reflected through terms like Keerthi and Isai. In the Thevaram, this concept of fame is transformed into hymns of praise and worship dedicated to the Divine for bestowing grace upon all living beings.

This article provides a detailed analysis of the Purathinai elements found in the hymns of the Thevaram Trinity (Sambandar, Appar, and Sundarar). It examines how attributes formerly reserved for earthly monarchs in Sangam literature—such as valor, philanthropy, fame, and royal insignias—were attributed to Lord Shiva. Furthermore, it explains the adaptations of Tolkappiyam's Purathinai conventions in the Thevaram and how the Ashta Veerattams (the eight heroic deeds of Shiva) are depicted as the pinnacle of heroism. This theoretical shift is presented not merely as a literary device, but as an expression of the political and religious struggles prevalent in the society of that era.

Keywords: Thevaram, Purathinai, Ashta Veerattam, Royal Insignia, Philanthropy (Kodai), Tolkappiyam, Bhakti Literature, Saiva Thirumurai, Tamil Culture, Sangam Influence, Nayanmars.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

தேவாரப் பனுவல்களில் புறப்பொருள் மரபுகள் மற்றும் தத்துவக் கூறுகள்

[1]**முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி**,

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை., மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை-11.

[2]**ர. ராமசாமி**, **காரமடை**.

1. ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பக்தி இயக்கம் என்பது ஒரு மாபெரும் சமூக மற்றும் கலாச்சாரப் புரட்சியாகக் கருதப்படுகிறது. குறிப்பாக, கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில் தோன்றிய தேவாரப் பதிகங்கள், சங்க இலக்கியத்தின் புறப்பொருள் மரபுகளை அப்படியே உள்வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றை இறைவனை மையப்படுத்திய ஒரு தத்துவார்த்தக் கட்டமைப்பாக மாற்றியமைத்தன. சங்கத் தமிழரின் புறவாழ்வியல் தத்துவமாகப் புகழானது விளங்கியது. கீர்த்தி, இசை எனும் சொற்கள் புகழினை அடியொற்றியதாக அமைந்திருந்தன. இப்புகழானது தேவாரத்தில் உயிர்களுக்கு, அருள்செய்த இறைவனை வாழ்த்தி, வணங்கிக் கூறும் புகழ்மொழிகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரை, தேவார மூவர் (சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர்) பாடிய பாடல்களில் காணப்படும் புறத்திணைக் கூறுகளை விரிவாக ஆய்வு செய்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்களுக்கே உரியதாகக் கருதப்பட்ட வீரம், கொடை, புகழ் மற்றும் அரசச் சின்னங்கள் எவ்வாறு இறைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன என்பதை இவண் ஆராயப்படுகிறது. மேலும், தொல்காப்பியப் புறத்திணை மரபுகள் தேவாரத்தில் எத்தகைய மாற்றங்களுடன் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதும், அட்டவீரட்டச் செயல்கள் எவ்வாறு வீரத்தின் உச்சமாகக் காட்டப்படுகின்றன என்பதும் விளக்கப்படுகின்றன. இக்கோட்பாட்டு மாற்றமானது வெறுமனே ஒரு இலக்கிய உத்தி மட்டுமல்லாது, அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிய அரசியல் மற்றும் சமயப் போராட்டங்களின் வெளிப்பாடாகவும் அமைகிறது.

2. திறவுச் சொற்கள்: தேவாரம், புறத்திணை, அட்டவீரட்டம், அரசச் சின்னங்கள், கொடைப் பண்பு, தொல்காப்பியம், பக்தி இலக்கியம், சைவத் திருமுறைகள், தமிழகப் பண்பாடு, சங்க இலக்கியத் தாக்கம், நாயன்மார்கள்.

3. முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியத் தளம் என்பது அகம், புறம் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளால் ஆனது. 'அகம்' என்பது தனிமனிதனின் அக உணர்வுகளைக் குறிக்க, 'புறம்' என்பது ஒரு சமூகத்தின் பொதுவான வாழ்வியலையும், வீரத்தையும், கொடையையும், புகழையும் மையமாகக் கொண்டது. சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்களுக்கும் குறுநில மன்னர்களுக்கும் உரியதாக விளங்கிய இந்தப் புறப்பொருள் மரபுகள், பக்தி இலக்கியக் காலத்தில் இறைவனுக்கும் அவன் சார்ந்த அடியார்களுக்கும் உரியதாக உருமாற்றம் பெற்றன. வீரம் என்ற புற நிகழ்வானது தேவாரத்தில் இறைவனுடைய அட்டவீரச் செயல்களின் சிறப்பினைக் குறிப்பதாக உள்ளது. மேலும் அக்காலப் புறவாழ்வியலில்

கொடைப்பண்பும் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. அற்றாருக்கும் அலந்தாருக்கும் உற்ற துணையாக இருந்து கொடை மேம்பாட்டில் சிறந்து விளங்குவது உயரிய நெறியாகக் கருதப்பட்டது. இவ்வாறு கொடை என்ற இச்செயலானது தேவாரத்தில் பல இடங்களில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

தேவாரம் என்பது சைவத் திருமுறைகளில் முதல் ஏழு திருமுறைகளைக் குறிக்கும் ஒரு தொகுப்பாகும். இதில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் மற்றும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகியோரின் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் இறைவனின் திருவருளைப் பாடுவதோடு நின்றுவிடாமல், அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நிலவியல், வாழ்வியல் மற்றும் அரசியல் கூறுகளைப் புறப்பொருள் மரபுகளின் வாயிலாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இறைவனை ஒரு பேரரசனாகவும், அவன் உறையும் கோயில்களை அரண்மனைகளாகவும் உருவகித்துப் பாடும் பாங்கும், அரச சின்னங்களை இறைவனுக்குச் சூட்டி மகிழும் புறத்திணைப் பாங்கும் தேவாரத்தில் மிக விரிவாகக் காணப்படுகின்றன.

4. தொல்காப்பியப் புறப்பொருள் இலக்கணமும் தேவாரப் பிரயோகமும்

தொல்காப்பியம் புறத்திணையை ஏழு பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளது. பிந்தைய காலத்தில் இது பன்னிரண்டு திணைகளாக விரிவுபடுத்தப்பட்டது. புறப்பொருள் என்பது ஒரு வீரனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான சாதனைகளையும், சமுதாயத்திற்கு அவன் ஆற்றிய தொண்டினையும் விவரிப்பதாகும். பக்தி இயக்கக் காலத்தில், இறைவனே உலகிற்குத் தலைவன் (பதி) என்றும், உயிர்கள் அவனது குடிமக்கள் (பசு) என்றும் கருதப்பட்டதால், இறைவனைப் பாடும் போது அரசர்களுக்குரிய புறத்திணை மரபுகள் அனைத்தும் இயல்பாகவே பதிகங்களில் புகுந்தன.

அரசச் சின்னங்கள் குறித்துத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது:

"படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும் நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும் தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும் தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய" 1

அரசர்களுக்குரிய இன்றியமையாச் சின்னங்களுள் அடையாளப் பூக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. போர் வினைகளுக்கு ஏற்ற பூவினைச் சூடுதல், படைவீரர்கள் அடையாளப் பூச்சூடுதல் ஆகியன போர்மரபுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. தேவாரத்தில் இதே பான்மையில் இறைவன் அணிந்துள்ள மலர்கள் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

அரசச் சின்னம் (தொல்காப்பியம்)	**தேவாரத்தில் இறைவனின் சின்னம்**	**தத்துவப் பின்னணி**
படை (Weapons)	மழு, சூலம், அம்பு	தீமையை அழிக்கும் ஆற்றல்
கொடி (Flag)	ரிஷபக் கொடி (ஏறு)	தர்மத்தின் அடையாளம்
குடை (Umbrella)	பிறை நிலவு, சடை	நிழல் தரும் பேரருள்
முரசு (Drum)	உடுக்கை (துடி)	படைத்தல் மற்றும் ஒலியின் ஊற்று

அரசச் சின்னம் (தொல்காப்பியம்)	தேவாரத்தில் இறைவனின் சின்னம்	தத்துவப் பின்னணி
புரவி (Horse)	பூத கணங்கள்	வேகமான செயல்பாடு
களிறு (Elephant)	ஐராவதம், கஜசம்ஹார மூர்த்தி	ஆணவத்தை அடக்குதல்
மாலை (Garland)	கொன்றை, எருக்கு	அடையாளப் பூச்சூடுதல்
முடி (Crown)	சடைமுடி	ஈடு இணையற்ற தலைமை

5. வீரத்தின் வெளிப்பாடு: இறைவனின் அட்டவீரச் செயல்கள்

வீரம் என்பது புறத்திணையின் அடிப்படைப் பண்பு. தேவாரத்தில் இறைவனுடைய வீரம் என்பது தீய சக்திகளை அழித்து, உலகைக் காக்கும் அறப்போராகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. இது குறிப்பாக 'அட்டவீரட்டச் செயல்கள்' என்று அழைக்கப்படும் எட்டு வீரச் செயல்களில் வெளிப்படுகிறது. இந்தப் பதிகங்களில் இறைவனின் போர் ஆற்றலும், அவனது ஆயுதச் சிறப்புகளும் மிக நுணுக்கமாகப் புறப்பொருள் அடிப்படையில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

அரசனுக்குரிய அடையாளச் சின்னங்களில் அடுத்ததாகச் சிறப்பிடம் பெறுவது படையாகும். எனவே படை நடத்திச் செல்லும் மன்னனின் வீரம் புற இலக்கியங்களில் சிறப்பான முறையில் கூறப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் படை என்பது அரசர்க்குரிய முதன்மைப் பொருளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது:

"நிழல்படு நெடுவேல் ஏந்தி ஒன்னார் ஒண்படைக் கடுந்தார் முன்புதலைக் கொண்டமார் நசைதர வந்தோர் நசைபிறக்கு ஒழிய " 6

தேவாரத்திலும் இறைவனுடைய பேராற்றலின் சிறப்பினை விளக்கும் வகையில் இறைவன் கொண்டுள்ள படையின் சிறப்புக்கள் குறிக்கப்படுகிறது. இறைவன் போர்த்தொழில் பயின்ற படைச்சிறப்பினை உடையவனாகக் குறிப்பிடப்படுகிறான்:

"இலையுடைப் படைகை யேந்தி மிலங்கையர் மன்னன் றன்னைத் தலையுட னடர்த்து மீண்டே தானவர் கருள்கள் செய்து" 7

மேலும் அரசன் பகைமன்னர்கள் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை வீழ்த்துவதற்கும், அவர்கள் கோட்டையை முற்றுகை இடுவதற்கும், வெற்றி கொள்வதற்கும் வாள், வேல், அம்பு முதலிய கருவிகளையும் பயன்படுத்தினர். தேவாரத்தில் இறைவன் கொண்டுள்ள மழுவினையும், சூலத்தினையும் காணமுடிகிறது:

"எரியு மழுவின னெண்ணியு மற்றொரு வன்றலையுள் திரியும் பலியினன் றேயமும் நாடுமெல் லாமுடையான்" 8

"பொன்மணியம் பூங்கொன்றை மாலை யானைப் புண்ணியனை வெண்ணீறு பூசி னானைச் சின்மணிய மூவிலைய சூலத் தானைத் தென்சிராப் பள்ளிச் சிவலோகனை" 9

எனவே பகையழிக்கும் மன்னர்களின் அடையாளச் சின்னங்கள் புறமரபிற்கு ஏற்ப, இறைவனுக்கும் உரியவைகளாக அமைகின்றன.

5.1 அட்டவீரட்டத் தலங்களின் சமூக மற்றும் தத்துவப் பார்வை

அட்டவீரட்டத் தலங்கள் என்பவை இறைவனின் வீரச் செயல்களைப் பறைசாற்றும் எட்டு திருத்தலங்களாகும். இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட புறத்திணைப் பண்பினைத் தன்னுள் கொண்டுள்ளன.

1. **திருவதிகை:** திரிபுர சம்ஹாரம் - மூன்று கோட்டைகளை எரித்தல். இது 'உழிஞைத் திணை' மற்றும் 'நொச்சித் திணை' சார்ந்த கோட்டை முற்றுகை மற்றும் பாதுகாப்பைக் குறிக்கிறது.
2. **திருக்கோவிலூர்:** அந்தகாசுர சம்ஹாரம் - அறியாமை எனும் இருளை அழித்தல்.
3. **திருக்கடையூர்:** கால சம்ஹாரம் - எமனை உதைத்து மார்க்கண்டேயரைக் காத்தல். இது 'மறக்கருணை' என்ற வீரப்பண்பைக் குறிக்கிறது.
4. **வழுவூர்:** கஜாசுர சம்ஹாரம் - யானையின் தோலை உரித்தல். ஆணவத்தின் குறியீடான யானையை அடக்குதல்.
5. **திருக்கண்டியூர்:** பிரம்மன் சிரச்சேதம் - அகந்தையை ஒடுக்குதல்.
6. **திருப்பறியலூர்:** தக்கன் வேள்வி அழிப்பு.
7. **திருக்குறுக்கை:** காமதகனம் - புலன்களை அடக்கி ஆளுதல்.
8. **திருவிற்கோலம் (திருவற்காடு):** ஜலந்தராசுர சம்ஹாரம்.

இந்த வீரச் செயல்கள் அனைத்தும் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு மன்னன் பகைவர்களை வென்றதைப் போல, புறப்பொருள் அடிப்படையில் வாகைத் திணையின் பாற்படும்.

6. அடையாளப் பூக்களும் மாலைகளும்

கண்ணியும், தொடையலும், பிணையலும், தாரும், மாலையும், ஆரமும் என்றின்ன பல்வகையால் மலர்களைச் சேரக்கட்டிப் புறத்திணை நிகழ்ச்சிகளில் ஆடவர்கள் புனைந்து கொண்டமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் தங்களுக்குரிய அடையாளப் பூக்களை அணிந்தனர்:

"மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர் நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரோடு மிடைந்து செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி" 2

இதே மரபு தேவாரத்திலும் இறைவனுக்குரிய அடையாளமாக மாற்றப்படுகிறது. பிறைசூழ் அலங்கலாகவும், கொன்றைப் பிணையாகவும் இறைவன் மலர்களை அணிகிறான்:

“இறையூண் துகளோ டிடுக்கணெய்தி' யிழிப்பாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம் நிறையூண் நெறிகருதி நின்றீரெல்லாம்" நீள்கழ லேநாளும் நினைமின்சென்னிப் பிறைசூ ழலங்கல் இலங்குகொன்றைப்

https://doi.org/10.63300/tm08sp022026

பிணையும் பெருமான் பிரியாதநீர்த் துறைசூழ் கடந்தைத் தடங்கோயில்சேர் தூங்கானை மாடந் தொழுமின்களே.” 3

அரையார் தருநாகம் அணிவான் அலர்மாலை முதலிய மலர்களை அணிந்தவனாக இறைவன் விளங்குகிறான். குறிப்பாக, இறைவன் அணிந்த கொன்றைமலர் சிறப்பிற்குரிய ஒன்றாகக் காட்டப்படுவதுடன், அம்மலரை இறைவன் விரும்பி அணிகிறான் என்ற குறிப்பும் காணப்படுகிறது :

"வரும்பழி வாராமே தவிர்த்தென்னை யாட்கொண்டாய் அரும்புடை மலர்க்கொன்றைச் சுண்ணவெண் ணீற்றானே" 4

இவ்வாறு வன்னியும், ஊமத்தமும், வெள்ளெருக்கும் அணிந்தவனாக இறைவன் விளங்குகிறான்:

"விண்டவெள் ளெருக்கலர்ந்த வன்னிகொன்றை மத்தமும் இண்டை கொண்ட செஞ்சடை முடிச்சிவ னிருந்தவூர்" 5

மலரின் பெயர்	**புறப்பொருள் குறியீடு**	**தேவாரச் சூழல்**
கொன்றை (Laburnum)	முல்லை நில மலர் / வெற்றி	இறைவனின் முதன்மை அடையாளம்
எருக்கு (Calotropis)	எளியோருக்கான அருள்	சடைமுடியில் தரித்தல்
ஊமத்தம் (Datura)	மங்கலப் பண்பு	பித்து நிலையில் ஆட்கொள்ளல்
வன்னி (Prosopis)	அக்னி / வீரம்	சடையில் மறைத்து வைத்தல்

7. தேவாரத்தில் கொடைத்திறம் (Philanthropy)

சங்கத் தமிழரின் புறவாழ்வில் கொடை என்பது ஒரு தலையாய அறமாகக் கருதப்பட்டது. பாரி, ஓரி போன்ற கடையெழு வள்ளல்கள் தங்கள் செல்வத்தை வாரி வழங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன. தேவாரத்தில் இந்தக் கொடைப் பண்பானது இறைவனின் அருளாற்றலோடு இணைத்துப் பேசப்படுகிறது. அற்றாருக்கும் அலந்தாருக்கும் உற்ற துணையாக இருந்து கொடை மேம்பாட்டில் சிறந்து விளங்குவது உயரிய நெறியாகக் கருதப்பட்டது.

7.1 பொருளாதாரக் கொடையும் அற்புதங்களும்

திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் திருவீழிமிழலையில் தங்கியிருந்தபோது பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அப்போது அவ்வூர் மக்கள் பசியால் வாடியதைக் கண்டு வருந்திய இவ்விருவருக்கும் இறைவன் 'படிக்காசு' வழங்கி அருளினார். இது ஒரு மன்னன் தன் குடிகளுக்குப் பஞ்சம் வந்த காலத்தில் தானியம் வழங்குவதைப் போன்றதொரு புறப்பொருள் நிகழ்வாகும்.

"வாசி தீரவே காசு நல்குவீர் மாசின் மிழலையீர் ஏசல் இல்லையே"

இப்பாடல் வரிகள் இறைவனின் நேரடிப் பொருளாதாரக் கொடையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. "இறைவ ராயினீர், மறைகொண் மிழலையீர் கறைகொள் காசினை, முறைமை நல்குமே" என்று வேண்டுவதன் மூலம், குற்றமற்ற பொற்காசுகளைத் தன் அடியார்களுக்கு வழங்குமாறு இறைவன் வேண்டப்படுகிறான். இது சங்க கால வள்ளல்கள் புலவர்களுக்குப் பொன்னும் மணியும்

https://doi.org/10.63300/tm08sp022026

வழங்கியதைப்போல, பக்தி காலத்தில் இறைவன் தன் அடியார்களுக்கு இத்தகைய கொடைகளை வழங்குகிறான் என்பது புறப்பொருள் மரபின் தொடர்ச்சியாக அமைந்திருக்கிறது.

7.2 அருட்கொடை மற்றும் தடுத்தாட்கொள்ளல்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்ட நிகழ்வு, இறைவனின் கொடைத்திறத்திற்கு மற்றொரு பரிமாணமாகும். திருவடித் தொண்டினை ஒரு செல்வமாகக் கருதி வழங்கியதைச் சுந்தரர் பாடுகிறார். திருவெண்ணெய்நல்லூர் பதிகத்தில் இறைவனை 'அருளாளா' என்று விளிப்பதன் மூலம் அவனது வற்றாத கொடைத்தன்மை சுட்டப்படுகிறது.

"பித்தா பிறைசூடீ பெருமானே அருளாளா எத்தால் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்து உன்னை வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருள் துறையுள் அத்தா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே"

இங்கு 'அருளாளா' என்ற சொல் இறைவனை ஒரு வள்ளலாகச் சித்திரிக்கிறது. தன்னை மறக்காமல் இருக்கச் செய்ததும், தனக்குத் தேவையான உலகியல் பொருட்களை வழங்கியதும் இறைவனின் கொடைத்திறமாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

8. புகழும் கீர்த்தியும் (Fame and Glory)

சங்கத் தமிழரின் புறவாழ்வியல் தத்துவமாகப் புகழானது விளங்கியது. கீர்த்தி, இசை எனும் சொற்கள் புகழினை அடியொற்றியதாக அமைந்திருந்தன. தேவாரத்தில் இந்தப் புகழ் என்பது இறைவனின் திருநாமத்தைச் சொல்வதாகவும், அவனை வணங்கித் துதிப்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பேறாகவும் அமைகிறது. இப்புகழானது தேவாரத்தில் உயிர்களுக்கு, அருள்செய்த இறைவனை வாழ்த்தி, வணங்கிக் கூறும் புகழ்மொழிகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

8.1 திருநாமத்தின் பெருமை

இறைவனது புகழ் என்பது அவனது திருநாமத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கிறது. "தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி" என்ற புகழுரை, இறைவனது எல்லையற்ற கீர்த்தியைக் குறிப்பதாகும். இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்யும் நன்மைகளை எடுத்துரைப்பதன் மூலம் அவனது புகழ் உலகமெங்கும் பரப்பப்படுகிறது.

"நலங்கொள் காழி ஞான சம்பந்தன் குலங்கொள் கோலக் காவு ளானையே வலங்கொள் பாடல் வல்ல வாய்மையார் உலங்கொள் வினைபோய் ஓங்கி வாழ்வரே"

திருஞானசம்பந்தர் தனது ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதியிலும், இந்தப் பாடல்களைப் பாடுபவர்கள் அடையும் புகழையும் நன்மையையும் குறிப்பிடுகிறார். இது சங்கப் புறப்பாடல்களில் காணப்படும் மரபைப் போன்றதொரு உத்தியாகும்.

8.2 இசை மற்றும் பண் அமைப்பு

தேவாரப் பதிகங்கள் இசையோடு (பண்) பாடப்படுவதால், அவை இறைவனது புகழை மக்கள் மனதில் இசைவாயிலாக நிலைநிறுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் பாணர்கள் மன்னர்களின் புகழை இசையோடு பாடியதைப் போலவே, நாயன்மார்கள் இறைவனின் புகழைப் பண்ணிசையோடு

பாடினர். இது 'பாடாண் திணை'யின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்படுகிறது, ஏனெனில் இது ஒரு தலைவனின் சிறப்பினை இசையோடு போற்றுவதாகும்.

9. நிலவியலும் முதற்பொருளும் (Landscape and Thinai)

தொல்காப்பியம் நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கிறது: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை. தேவாரத்தில் இந்த ஐவகை நிலங்களின் இயற்கை வர்ணனைகள் இறைவனது இருப்பிடத்தோடு இணைத்து விவரிக்கப்படுகின்றன. இது 'முதற்பொருள்' (நிலமும் பொழுதும்) என்னும் புறப்பொருள் கூறினைத் தழுவியது.

9.1 நிலப்பின்னணியில் இறைவனின் இருப்பு

சங்க காலத்தில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வம் இருந்தது (குறிஞ்சிக்குச் சேயோன், முல்லைக்கு மாயோன் முதலியன). ஆனால் தேவாரக் காலத்தில், சிவபெருமான் அனைத்து நிலங்களுக்கும் உரிய முழுமுதற் கடவுளாகப் போற்றப்பட்டார்.

- **குறிஞ்சி:** மலைசார்ந்த இடங்களில் இறைவனின் வேடுவக் கோலமும், அருவிச் சிறப்புகளும் விவரிக்கப்படுகின்றன (எ.கா: திருக்காளத்தி).
- **மருதம்:** வயல் சூழ்ந்த மருத நிலத்தின் செழிப்பு இறைவனின் அருளாட்சியோடு ஒப்பிடப்படுகிறது.
- **நெய்தல்:** கடற்கரைச் சோலைகளின் வர்ணனை இறைவனது கோயில்களின் அழகைப் போற்றப் பயன்படுகிறது.

9.2 காலமும் வழிபாட்டு முறைகளும்

வைகறை, விடியல், நண்பகல், மாலை, யாமம் போன்ற சிறுபொழுதுகள் தேவாரத்தில் இறை வழிபாட்டு நேரங்களோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, அந்திப் பொழுது இறைவனின் நடனக் காலமாகச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இது சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு போர் வீரன் தனது போர்க்களக் கடமைகளை முடித்துத் திரும்பும் காலத்தைப் போல, ஆன்மா இறைவனை நோக்கித் திரும்பும் காலமாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

10. நாயக-நாயகி பாவமும் புறப்பொருள் மரபும்

தேவாரத்தில் காணப்படும் 'நாயக-நாயகி பாவம்' (Bridal Mysticism) என்பது அகப்பொருள் மரபாகத் தோன்றினாலும், அதில் இறைவனை ஒரு பேரரசனாகச் சித்திரிக்கும் போது புறப்பொருள் கூறுகள் மேலோங்குகின்றன. இறைவனை ஒரு பெரும் வள்ளலாகவும், அனைத்து உயிர்களுக்கும் தலைவனாகவும் உருவகிப்பதில் 'பாடான் திணை'யின் கூறுகள் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன.

இறைவனது கோயிற் சிறப்புகள், திருவிழாக்கள் மற்றும் அங்குள்ள பூத கணங்களின் அணிவகுப்புகள் யாவும் ஒரு மன்னனின் அரசவைச் சிறப்புகளைப் போலவே பாடப்படுகின்றன. இது 'காஞ்சித்

திணை'யின் நிலையாமைத் தத்துவத்தோடு இணைந்து, இறைவனின் நிலையான தன்மையைப் போற்றும் வகையில் அமைகிறது.

11. சமூகப் பின்புலமும் அரசியல் மாற்றமும்

பக்தி இலக்கியக் காலமானது பல்லவர் மற்றும் பாண்டியர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த தமிழகத்தின் எழுச்சியைக் காட்டுகிறது. அக்காலத்தில் நிலவிய சமண, புத்த சமயங்களுடனான மோதல்கள் தேவாரத்தில் 'புறப்பகை'யாகவே கருதப்பட்டன. திருநாவுக்கரசர் மற்றும் திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களில் இச்சமயப் பூசல்கள் வீரப்போராகவே உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. சமணர்களை வெல்வது என்பது ஒரு மன்னன் தனது எதிரிகளைப் போர்க்களத்தில் வெல்வதற்கு இணையான ஒரு புற நிகழ்வாகவே பதிகங்களில் பதிவாகியுள்ளது.

"பறிகொள் தலையினார் அறிவது அறிகிலார் வெறிகொள் மிழலையீர் பிறிவது அரியதே"

இங்கு மாற்றுச் சமயத்தாரை 'அறிவிலார்' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், சைவத்தின் வெற்றியை ஒரு 'வாகைத் திணை' நிகழ்வாக நாயன்மார்கள் முன்வைக்கின்றனர்.

12. தொகுப்பு மற்றும் ஆய்வியல் முடிவுகள்

தேவாரத்தில் புறத்திணைக் கூறுகள் குறித்த இந்த விரிவான ஆய்வு கீழ்க்காணும் முடிவுகளைத் தருகிறது:

1. சங்க இலக்கியத்தில் மனிதர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் உரியதாக இருந்த வீரம், கொடை, புகழ் ஆகிய புறப்பண்புகள் தேவாரத்தில் இறைவனை மையமிட்டு ஒரு தெய்வீகப் பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளன.

2. தொல்காப்பியம் கூறும் அரசச் சின்னங்கள் (கொடி, குடை, முரசு போன்றவை) இறைவனுக்குரிய அடையாளச் சின்னங்களாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் இறைவன் 'மூவுலகிற்கும் அதிபதி' என்ற அரசியல் மேலாண்மை சமயப் பாடல்களில் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

3. இறைவனின் அட்டவீரச் செயல்கள் வெறும் இதிகாசக் கதைகளாக அமையாமல், அவை தீமையை ஒடுக்கி நன்மையை நிலைநாட்டும் 'வாகைத் திணை' மற்றும் 'தும்பைத் திணை' மரபுகளின் வெளிப்பாடாக உள்ளன.

4. கொடைப் பண்பு என்பது இறைவனிடமிருந்து அடியார்கள் பெறும் திருவருளாகவும், பஞ்ச காலத்தில் மக்களைக் காத்த சமூக அறமாகவும் தேவாரத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

5. இயற்கை வர்ணனைகள் சங்கத் திணை மரபின்படி நிலம் மற்றும் பொழுதுகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டாலும், அவை இறுதியில் இறைவனது பேரருளைப் போற்றும் கருவிகளாகவே செயல்படுகின்றன.

6. இறைவனின் அடையாளப் பூக்களான கொன்றை, எருக்கு போன்றவை சங்க கால அடையாளப் பூக்களின் மரபைத் தொடர்வதோடு, இறைவனது எளிமை மற்றும் வலிமையைப் பறைசாற்றுகின்றன.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், தேவாரப் புறத்திணை மரபுகள் என்பவை சங்க இலக்கியத்திற்கும் பக்தி இலக்கியத்திற்கும் இடையிலான ஒரு முக்கியமான பண்பாட்டுத் பாலமாக அமைந்துள்ளன. இறைவன் ஒருவனைத் தவிர வேறு எவருக்கும் 'அடிமை இல்லை' என்ற வீர முழக்கம், புறத்திணையின் தனிமனித உணர்வைச் சமய விடுதலை உணர்வாக மாற்றியமைத்தது எனலாம். தேவாரத்தில் புறப்பொருள் மரபானது, இறைவனை வெறும் வழிபாட்டு உருவமாக மட்டும் பார்க்காமல், அவனை ஒரு சமூகத் தலைவனாகவும், வீரனாகவும், வள்ளலாகவும் முன்னிறுத்துகிறது.

குறிப்புகள் மற்றும் மேற்கோள்கள்:

1. தொல், மரபியல், இளம், நூ.எண் : 172
2. புறநானூறு: 76
3. சம்பந்தர் தேவாரம் : 1 : 59 : 7
4. சுந்தரர் தேவாரம் : 7 : 29 : 5
5. சம்பந்தர் தேவாரம் : 2 : 101 : 2
6. புறநானூறு : 15
7. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் : 4 : 37 : 10
8. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் : 4:90:8
9. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் : 6;22:7
10. Atheeswari, A. (2024). Tolkappiya Mutharporul in the Hymns of Sambandar and Navukkarasar.
11. Vellaivaranan, K. (1962). Panniru Thirumurai.
12. Ramasubramanian, V. T. (1998). Thevaram Revealed.

https://doi.org/10.63300/tm08sp022026